

§ 21, stk. 3, nr. 1, § 22, stk. 3, nr. 2, § 25, stk. 3, nr. 2, § 26, nr. 5, og § 28, stk. 1, nr. 1.

Et flertal af Straffelovrådets medlemmer (6 medlemmer) finder, at der bør være mulighed for at foretage de nævnte former for anbringelse mv. alene med henvisning til den negativt stærke indsattes blotte fremtræden kombineret med institutionens eller de medindsattes kendskab til et eventuelt gruppetilhørsforhold og det forhold, at der er risiko for, at der af den pågældende gruppe vil blive begået overgreb mod f.eks. medindsatte. Flertallet foreslår på den baggrund betingelserne for anbringelse mv. lempet i tilfælde, hvor anbringelsen eller overførslen sker af hensyn til beskyttelse af medindsatte eller personale, således at der alene stilles krav om, at anbringelsen mv. må anses for nødvendig for at forebygge overgreb på medindsatte eller personale.

Med udtrykket »overgreb« sigter flertallet ikke alene til fysiske overgreb eller trusler herom, men tillige f.eks. økonomisk udnyttelse og overgreb på medindsattes handlefrihed inden for fængslets lovlige rammer, herunder til at afsone i fællesskab og til at vælge mellem fængslets tilbud om beskæftigelse, skolegang, fritidsaktiviteter mv. Risiko for overgreb kan også foreligge, når den indsatte gennem sin magtposition forsøger at påvirke personalet til at gøre eller undlade noget, herunder undlade at gennemføre de nødvendige sikkerheds- og kontrolforanstaltninger.

Et mindretal (2 medlemmer) kan ikke tilslutte sig, at der indføres hjemmel til at anbringe mv. alene på grundlag af »den indsattes blotte fremtræden kombineret med institutionens ... kendskab til et eventuelt gruppetilhørsforhold og det forhold, at der er risiko for, at der af den pågældende gruppe vil blive begået overgreb mod f.eks. medindsatte«. En så kraftig ændring af afsoningsforholdene må have et væsentligt solidere beslutningsgrundlag. Det må således efter mindretallets opfattelse kræves, at der er bestemte grunde til at anse anbringelsen mv. nødvendig for at forebygge overgreb på medindsatte eller personale.

5.5.2.2.2. På den baggrund foreslås som § 21 i rådets lovudkast indsat bestemmelser om *anbringelse i fængsel eller arresthus*, der indebærer, at fængselsstraf normalt fuldbyrdes i fængsel.

Kortvarig fængselsstraf kan dog fuldbyrdes i arresthus i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til den samlede udnyttelse af pladserne i kriminalforsorgens institutioner, jf. § 21, stk. 2.

Efter § 21, stk. 3, kan fængselsstraf endvidere fuldbyrdes i arresthus, hvis (1) det må anses for nødvendigt for at forebygge overgreb på medindsatte eller personale, (2) der er bestemte grunde til at antage, at

den dømtes farlighed eller kriminalitet gør det nødvendigt for at forebygge undvigelse, brandstiftelse eller indsmugling eller handel med euforiserende stoffer, (3) det må anses for nødvendigt for at beskytte den dømte mod overgreb, eller (4) den dømte efter de lægelige oplysninger bør anbringes i Vestre Hospital.

Fængselsstraf kan i øvrigt kun fuldbyrdes i arresthus, hvis den dømte selv ønsker det og enten har adgang til arbejde, uddannelse eller anden godkendt aktivitet eller særlige familiemæssige eller andre personlige forhold taler for det, jf. § 21, stk. 4.

§ 21, stk. 3, nr. 1, i rådets lovudkast medfører en udvidelse af muligheden for at anbringe i arresthus, idet det i modsætning til § 21, stk. 3, nr. 1, i arbejdsgruppens lovudkast ikke kræves, at kriminalforsorgen i det enkelte tilfælde kan påvise bestemte grunde til at antage, at den dømtes farlighed eller kriminalitet gør en sådan anbringelse nødvendig for at forebygge vold mod medindsatte eller personale. Den pågældende bestemmelse i rådets lovudkast sigter bl.a. på tilfælde, hvor der ved anmeldelsen til straffuldbyrdelse foreligger kendskab til, at den dømte hører til gruppen af »negativt stærke« indsatte. Et sådant kendskab vil typisk basere sig på oplysninger modtaget fra politiet eller fra tidligere ophold i fængsel eller arresthus, herunder i forbindelse med forudgående varetægtsfængsling.

§ 21, stk. 3, nr. 2, i rådets lovudkast medfører, at der i videre omfang end hidtil kan ske anbringelse i arresthus for at forebygge indsmugling eller handel med euforiserende stoffer, idet det ikke kræves, at den dømte må antages at ville indsmugle eller handle med euforiserende stoffer i større omfang, jf. herved § 1 i Justitsministeriets cirkulære af 27. maj 1983 og pkt. 5.5.2.1. ovenfor. Bestemmelsen forudsættes dog alene anvendt, når der er spørgsmål om at forebygge indsmugling eller handel af ikke bagatelagtig karakter. Baggrunden for bestemmelsen er, at de gældende regler har vist sig utilstrækkelige i praksis, idet det ikke er muligt at tilvejebringe det fornødne bevis for, at den forventede indsmugling eller handel vil være af større omfang.

§ 21 i rådets lovudkast indebærer ikke i øvrigt ændringer i forhold til de nugældende regler mv. om anbringelse i arresthus.

5.5.2.2.3. Som § 22 i rådets lovudkast foreslås indsat en bestemmelse om *anbringelse i åbent eller lukket fængsel*, der indebærer, at fuldbyrdelse af straf i fængsel normalt sker i åbent fængsel.

Fuldbyrdelse af straffen skal dog ske i lukket fængsel, når straffen er på 5 år eller mere, eller den dømte efter tidligere afsoning senest er løsladt fra lukket